

Rigsdag, betegner et Forslag som en konstitutionel Umulighed, mener jeg, at det er fuldkommen tilstrækkelig til at slaa alle Forsøg paa at betegne det som en Mægling ned. — Det ærede Medlem citerede derefter mine Ord — jeg skal ikke komme ind paa den Feiltagelse, han gjorde sig skyldig i, og som jo nu er oplæret — til derved at støtte den Betragtning, der er gjort gjældende fra Regjerings Side, at man fra dette Things Side havde nægtet at gaa til en nyttig Forhandling i et Fællesudvalg om den midlertidige Finantslov, og han anførte som egentlig afgjørende Bevis for, at mine Ord maatte opfattes saaledes, at jeg havde sagt, at jeg ikke havde nogen Tro til, at det vilde ske, at jeg blev overbevist. Jeg antager, at det ærede Medlem vil erkjende, at forudsat, at et Menneſte overhovedet har en Overbevisning, saa har man ingen Tro til, at man bliver overbevist, før man har hørt Argumenter. Jeg veed ikke, om det gaar det ærede Medlems Overbevisning saaledes, at den falder bort, førend han har hørt Modargumenter, men jeg gaar ud fra, at man venter, indtil man har hørt saadanne. Det har jeg altsaa ikke sagt, men jeg har sagt, at efter den Maade, hvorpaa jeg havde undersøgt Sagen, troede jeg ikke, det vilde kunne lykkes at overbevise mig, men jeg tilspøiede udtrykkelig, at absolut at ville fastholde Noget imod min bedre Overbevisning kunde ikke falde mig ind. Skulde det altsaa ske, at jeg blev overbevist om, at jeg havde taget feil, og at der fandtes en anden mere grundlovmæssig Form og Forstaaelse — altsaa ikke blot Forstaaelse, men ogsaa Form — saa skulde jeg, selv om det maatte være den høitærede Conſeilspræsident, der bibragte mig den Overbevisning, paa dette Punkt, som ogsaa ellers, gjøre, hvad jeg anser for min Pligt, og forandre min Overbevisning. Jeg tror, at tydeligere kunde jeg ikke som Ordfører erklære, at jeg var villig til at forandre min Overbevisning, naturligvis imod gode og gyldige Grunde; men det er jo Noget, vi Alle ere enige om, at det kun er for saadanne gode, gyldige Grunde, at man overhovedet forandrer sin Overbevisning. Dermed anser jeg det for tilstrækkelig konstateret, at naar man har benyttet en Udtalelse fra min Side til at ville vække, hvad der er sket i den senere Tid, saa er det en daarlig Skjærm. Tværtimod, det ligger for som givet, at man fra dette Things Side har erklæret sig villig til at forhandle i et Fællesudvalg, og det er en rigtig Forstaaelse, som det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, udtrykkelig udtalte, nemlig, at jeg havde udtalt mig

saaledes, at han maatte betragte mine Udtalelser om Flertallets Stilling som tydende paa Villighed til Forhandling, hvorpaa jeg udtrykkelig svarede, at jeg ikke havde givet Anthydning af noget nyt Forslag, som jeg vilde stille, men jeg har heller ikke villet modsætte mig, at der blev stillet et saadant. Derefter er Sagen saa klar, at det ikke nytter at omtviste den. — Endelig fremsatte det ærede Medlem en Bemærkning, som jeg ikke kan lade passere. Han sagde, at han vilde rette mit Udtryk: „lov-mæssig Bevilling“ til „en regulær Finantslov efter den 1ste April“. Jeg vil da gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg troede, han vidste, da han jo er Medlem af dette Thing, at der nemlig ikke findes nogen anden lov-mæssig Bevilling til Skatternes Opkrævning efter 1ste April end en ordinær eller midlertidig Finantslov, og hvis der ikke er en af disse to, saa er der slet ingen lov-mæssig Maade. Til Slutning gjorde det ærede Medlem den Bemærkning, at han bestemt maatte modſige, at det var lykkedes mig at betage Adressen dens truende Karakter, og hvorledes skulde denne Adresse have en truende Karakter? Jo, det følger ligefrem af den sidste Passus, som det ærede Medlem da læste op og forklarede paa den Maade, som nu er indbegrebet af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Jeg vil imidlertid ikke komme nærmere ind paa det ærede Medlems Fortolkning af Adressens sidste Passus. Jeg tror ikke, at det er hans alvorlige Mening at fremsætte en saadan Paaſtand, jeg anser det for en oratorisk Spøg fra det ærede Medlems Side — paa anden Maade kan jeg ikke forstaa det. Jeg finder imidlertid, at den Sag vi her forhandle, er altfor alvorlig til her at lave Vittigheder paa, og jeg skal derfor lade det ligge. Skulde det virkelig have været det ærede Medlems Mening, at Adressens sidste Passus, hvor man henviser til, hvad der kan blive Følgen af, at Regjeringen fører os udenfor Lovens Grændser, maa opfattes som en Trusel fra vor Side i de deri antydede Retninger, Broderlig, Breden af Grundloven ved ſoffiſtiske Fortolkninger o. s. v. — saa siger jeg, at det ærede Medlem ikke i dette Dieblik er saa lidensſkabsløs i sin Opfattelse, at han er i Stand til med fuld Mytite at kunne læse en for Næsten temmelig tydelig Stil, og derfor skal jeg heller ikke komme ind paa en Diskussionsſtion med ham om dette. Jeg betragter dette som Noget, der enten fører til det Skurrile — og det vil jeg overlade til det ærede Medlem — eller til det komplet Unyttige. Men jeg afviser ikke blot paa egne Vegne, men ogsaa paa alle Forslagsstillernes Vegne den For-